

KS. BP ZYGMUNT ŁOZIŃSKI ODNOWICIEL ŻYCIA RELIGIJNEGO**Urbański Stanisław,**

Uniwersytet Kardynała Stefana Wyszyńskiego (Warszawa, Polska)

Bp Łoziński był wielkim patriotą oddanym sprawom Ojczyzny i piętował wady narodowe oraz w ratowaniu bliźniego i ulżeniu jego doli nie widział przeszkód. Bp Łoziński podejmował trud właściwych relacji z Kościołem prawosławnym i zbliżenia katolików obrządku wschodniego i łacińskiego. Wielką rolę w dążeniu do jedności wyznaniowej widział w daleko posuniętej tolerancji, którą akcentował przy każdej sposobności. Dlatego zachęcał duszpasterzy do używania języka białoruskiego i odprawiania liturgii w obrządku wschodnim.

Urodził się 5. 06. 1870 roku w Boracinie k. Nowogródka. Po ukończeniu studiów w Akademii Duchownej w Petersburgu w 1895 roku przyjął święcenia kapłańskie. Prowadził wykłady w seminarium duchownym z Pisma świętego i homiletyki. W dalszych latach był wikariuszem w Smoleńsku (1900), Tule (1901), Rydze (1902-04), a następnie proboszczem w Kalwarii k. Mińska (1904), parafii katedralnej w Mińsku (1905). W latach 1905-1908 wykładał Pismo św. i język hebrajski w Akademii Duchownej w Petersburgu. W tym czasie w 1906 roku studiował bibliistykę w Monachium i Rzymie. W latach 1912-1913 kontynuował studia biblijne w Jerozolimie i Rzymie. Od 1913 roku wykładał w seminarium duchownym w Petersburgu. W latach 1915-1916 był kapłanem objazdowym w obozach jeńców wojennych. Objeżdżał Syberię aż po Krasnojarsk, Irkuck i Minusińsk, dociera aż do Taszkontu. W 1917 roku został ordynariuszem diecezji mińskiej. W czasie wojny ukrywał się, został aresztowany, ale na mocy traktatu ryskiego zwolniony w 1921 roku. W 1925 roku został pierwszym ordynariuszem diecezji pińskiej. W 1929 roku zwołał do Pińska pierwszy diecezjalny synod. Zmarł 16.03.1932 roku w Pińsku. W 1957 roku rozpoczął się proces beatyfikacyjny [1].

Nowo mianowany Ordynariusz organizował i wizytował diecezję, erygował seminarium duchowne, tworzył kapitułę, powoływał nowe parafie. Ustawicznie jeździł, wizytował, święcił nowe kościoły, kaplice, uczył w seminarium Pisma świętego i starożytnych języków biblijnych. Podchodził do ludzi z szacunkiem i miłością. Odznaczał się wielką cierpliwością, prostotą w obcowaniu z innymi, pokorą, a przy tym niechętnie przyjmował wyróżnienia. Promieniował oddaniem, szczerością, dobrocią i poświęceniem dla ludzi. Jednym słowem swoją posługą obejmował wszystkich bez wyjątku, np. publicznie pomagał Żydowi w niesieniu worka z ziemniakami, a rabina odwiózł ze stacji kolejowej do domu. W ratowaniu bliźniego i ulżeniu jego doli nie widział przeszkód. Świadkowie jego życia zwrócili uwagę na jego starania, by wyrwać dziewczynkę z rąk handlarzy, bądź też na jego podróż do Szwajcarii, by ratować wykolejonego młodzieńca. Ponadto wspomagał jeńców i więźniów, biednym rozdawał różne przedmioty i pieniądze, odwiedzał ubogie rodziny, biorąc na wychowanie sieroty. W 1922 roku nawoływał do przeprowadzenia reformy rolnej, aby polepszyć życie ludności wiejskiej. Zachęcał do podnoszenia kultury rolnej poprzez działalność organizacji spółdzielczych i zawodowych [2].

Bp Łoziński był wielkim patriotą oddanym sprawom Ojczyzny, nie chciał i nie radził innym podporządkować płaszczyzny religijne interesom politycznym i narodowościowym.

W Liście na zjazd Młodzieży Ziemi Mińskiej w dniu 4 stycznia 1920 pisał, że są „obok nas na tej ziemi, ludzie innym językiem mówiący, w znacznej części inną wyznający wiarę. Niech nam nie chodzi o przerobienie ich na Polaków”. Ponadto piętnował wady narodowe, a miłość Ojczyzny oceniał ponoszonymi ofiarami i codziennie modlił się za rządzących. Ogłosił rozprawę o niepodległości: „Chrześcijańska miłość Ojczyzny i praca narodowa”, Gniezno 1919.

Bp Łoziński podejmował trud właściwych relacji z Kościołem prawosławnym i zbliżenia katolików obrządku wschodniego i łacińskiego. Wielką rolę w dążeniu do jedności wyznaniowej widział w daleko posuniętej tolerancji, którą akcentował przy każdej sposobności. Dlatego zachęcał duszpasterzy do używania języka białoruskiego czy rosyjskiego i odprawiania liturgii w obrządku wschodnim. W tym celu starał się zainteresować inteligencję rosyjską. Wygłosił szereg nauk w języku rosyjskim na ten temat, urządzał specjalne nabożeństwa, starał się utrzymywać osobiste kontakty z wieloma duchownymi siostrzanego Kościoła. Wśród duchowieństwa organizował „Kapłańskie Konferencje Unijne”. W 1916 roku wydał dla potrzeb unijnych tekst Mszy św. w obrządku grecko-słowiańskim, a rok później uczestniczył w pierwszym synodzie rosyjskim katolickiego duchowieństwa obrządku wschodniego w Petersburgu pod przewodnictwem metropolity A. Szeptyckiego. Zorganizował w seminarium pińskim studium dla obydwu obrządków, akcentując potrzebę życzliwości i zrozumienia wśród kapłanów obu obrzędów. W 1926 roku wprowadził na stałe nabożeństwo ku czci męczennika A. Boboli w Janowie Podlaskim. W katedrze pińskiej odprawiano w liturgii wschodnio-słowiańskiej Mszę św. w uroczystość św. Józafata [3].

Bp Łoziński dbał o formację duchową kapłanów. Uważał, że praca nad osiągnięciem świętości na wzór Chrystusa Dobrego Pasterza i Maryi wymaga od kapłana zaangażowania w dzieło ewangelizacji świata. Podkreślał, że kapłan ma się odznaczać pokorą, gorliwością, troską, cichością i skromnością w służbie Chrystusa oraz praktykowaniem rad ewangelicznych. A więc podkreślał zbawczy rys posługi kapłańskiej i własnych duchowych ofiar jakie kapłan winien łączyć z ofiarą Chrystusa. Kościół nazywa „dziełem i dzieckiem Ukochanego Zbawiciela”. Szczególnie podkreślał ożywienie miłości do Maryi poprzez naśladowanie cnót Najświętszej Maryi Panny i ożywienie Jej kultu na bazie wezwań z Litanii loretańskiej. Stąd też zaleca codziennie rozważanie o Maryi, prośbę kierowaną przez Jej pośrednictwo o szczególną łaskę oraz zwrócenie uwagi na postępowanie w nocy lub wykorzenienie wady, na szczególny rachunek sumienia. Maryję nazywał „najpiękniejszą Opiekunką” dla kapłanów. W tym celu przedstawił program formacji duchowej kapłanów będący naśladowaniem życia Jezusa Chrystusa i Maryi. Bazuje on na tekstach biblijnych. Odwołuje się też do nauki św. Augustyna, św. Ignacego Loyoli i św. Jana od Krzyża. Osiągnięcie świętości na wzór Chrystusa i Maryi wymaga od kapłana służby pracą, przykładem, cierpieniem oraz pragnieniem oddania życia za Kościół i bliźnich. Uwrażliwiał też kapłanów na konieczność chronienia młodzieży przed demoralizacją i wytyczenie chrześcijańskiego kierunku jej wychowania, a także na troskę o świętość życia rodzinnego. W Liście pasterskim o pracy kapłana wydanym po synodzie diecezjalnym we wrześniu 1929 roku w Pińsku przedstawił projekt stowarzyszenia „Księży świętojańskich”, w którym zawarł ideał życia kapłańskiego na wzór św. Jana Apostoła i ramy jego realizacji [4].

Literatura

1. J. Misiurek, Łoziński Zygmunt, w: Encyklopedia Katolicka, t. XI, Lublin 2006, s. 554-555.
2. J. Janus, Wielki pasterz na wschodnich rubieżach, Warszawa 1936; J. Misiurek, Życie i działalność sługi Bożego księdza biskupa Zygmunta Łozińskiego, Dobry Pasterz, XXIX (2004), s. 80-84.
3. S. Mazur, Troska o jedność i rozwój Kościoła w nauczaniu sługi Bożego biskupa Zygmunta Łozińskiego (1870-1932), Studia Theologica Varsaviensia 40 (2002), z. 1, s. 82.
4. J. Misiurek, Chrystocentryczno-maryjny wymiar duchowości kapłańskiej w świetle pism sługi Bożego Zygmunta Łozińskiego (zm. 1932), Roczniki Teologiczne KUL, 46(1999), z. 5, s. 87-105.